

Eutanàsia del sector agrari europeu?

Seguint l'exemple francès, la pagesia i el sector ramader de Catalunya tallen les carreteres i diuen PROU. Un PROU tan carregat de raó i tan transcendent que, potser, ni les mateixes persones que el proclamen no tenen consciència del seu abast. Perquè és un PROU que ens interpel·la a tots i totes com a societat.

És un PROU a una política agrària europea tan perversa i contradictòria que per una banda afavoreix la liberalització del mercat -evitant taxar els productes extracomunitaris- i per l'altra atorga subvencions per a compensar els costos que això té per als que produeixen a Europa.

Exemples d'aquesta política agrària liberal són els grans acords comercials de la UE amb països tercers: el de Mercosur, amb els països llatinoamericans; el que està pendent de ratificació amb països com Nova Zelanda i també els acords preferencials amb el Marroc.

I el més pervers de tot això és que, justament amb els impostos que paguen les grans corporacions agroalimentàries, les que deslocalitzen la producció per a abaratir costos i fan competència deslleial als productors europeus, es poden finançar aquestes subvencions!

Això podria semblar un contrasentit però com veurem a continuació té una lògica basada en l'intercanvi d'interessos.

I és que l'alt funcionariat europeu, de tan poc trepitjar el camp i de tan visitar els despatxos dels llobbistes a Brussel·les, ha arribat a la conclusió que és més fàcil subvencionar la pagesia europea amb els beneficis de les grans corporacions agroalimentàries que incentivar l'agricultura a Europa. En definitiva, prefereixen que siguin aquestes grans corporacions les que contribueixin a finançar l'eutanàsia del sector abans que lluitar per la seva salvació.

Una eutanàsia que, de cara a l'opinió pública europea, sempre és més amable que un vil assassinat. També té una altra avantatge: la gran burocratització d'aquesta política distributiva permet mantenir uns funcionariat europeu molt ben remunerat. Un *win win* que ni funcionariat ni corporacions no estan disposats a renunciar però que paguem amb l'abandonament del sector a Europa.

Un exemple ben conegut d'aquesta pràctica és el de les grans transferències de la PAC cap a la Duquesa de Alba mentre que el sector de la petita producció, disposat a innovar o produir ecològic, té dificultats per a trobar terres.

El prestigiós sociòleg rural i enginyer Eduardo Moyano sosté que no és raonable acusar la UE d'abandonament del sector agrari quan destina en ajudes gairebé 400.000 milions d'euros per al període 2021-2027 (més de 45.000 milions per a l'agricultura espanyola). Seguint el meu fil argumental diria que això és la prova més clara d'aquesta eutanàsia programada.

També afirma que, en el cas espanyol, “l'aprovació del PEPAC, la Llei de la Cadena Alimentària, els ajuts de sequera, les mesures de xoc per la guerra d'Ucraïna, el sistema d'assegurament i avals o el tractament fiscal favorable a les petites i mitjanes explotacions, no són precisament una mostra d'inacció, sinó tot el contrari”. Jo li diria que tractant-se d'una eutanàsia cal “que surja el efecto sin que se note el cuidado”.

Pel que fa la regulació del sector primari a Europa cal tenir cura de distingir entre el que són avenços en termes ecològics (protecció de la biodiversitat) del que són obstacles per aquelles persones que es dediquen a la producció a petita escala. Sota pretextos virtuoses, algunes normes comporten limitacions tècniques i pràctiques, amb una higienització de la professió que afavoreix la desaparició de les petites explotacions a favor d'aquelles que poden industrialitzar-se i endeutar-se més.

Perquè, qui o què hi ha al darrera de la caiguda del nombre de persones pageses a Europa? D'aquella pagesia que es suïcida, arreu, per no poder fer front als deutes? De la manca de relleu generacional? De la concentració cada vegada més gran de la terra en mans d'uns pocs? Dels preus cada vegada més baixos dels productes agrícoles mentre la inflació es dispara i augmenten els beneficis dels grans grups agroindustrials i de les grans superfícies? Doncs simplement un model hiper productivista basat en l'agricultura intensiva, dins o fora d'Europa, impulsat per la indústria agrària i la gran distribució, amb la connivència dels successius governs, des de fa dècades. Un model agrari diametralment oposat al que propugna la sobirania alimentària.

L'eutanàsia és una pràctica molt lloable quan l'esperança de vida és determinada i no es pot fer res per a canviar-la; quan és qui aplica l'eutanàsia qui també la determina s'hauria d'anomenar d'una manera: assassinat.

En un context de crisi ecològica, de necessitat de potenciar uns cicles de producció i comercialització més curts, que estalvien energia i generen ocupació local, és responsabilitat nostra denunciar aquesta eutanàsia i anomenar-la pel seu nom.